

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8SŽ/22/2013
Identifikačné číslo spisu:	9013010159
Dátum vydania rozhodnutia:	20.11.2014
Meno a priezvisko:	Mgr. Peter Melicher
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:9013010159.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Petra Melichera a členov senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a JUDr. Eleny Kováčovej, v právnej veci navrhovateľky MAC TV s.r.o., Brečtanová 1, Bratislava, IČO: 00 618 322, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Bugala-Đurček, s.r.o., AK so sídlom Drotárska cesta 102, Bratislava, proti odporkyni Rade pre vysielanie a retransmisiu, Dobrovičova 8, P.O.BOX 155, 810 00 Bratislava, o oprávnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne zo dňa 10. septembra 2013, č. RP/072/2013, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. RP/072/2013 zo dňa 10. septembra 2013 p o t v r d z u j e .

Navrhovateľke náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Navrhovateľka j e p o v i n n á zaplatiť súdny poplatok za konanie vo výške 500 Euro, na účet tunajšieho súdu do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Odôvodnenie

Rozhodnutím Rady č. RP/072/2013 zo dňa 10.09.2013 vydanom v správnom konaní č. 210-PLO/O-2367/2013 odporkyňa ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 až 3 a § 5 ods. 1 písm. g/ a h/ zákona č. 308/2000 Z. z. postupom podľa ustanovenia § 71 zákona č. 308/2000 Z. z. rozhodla, že navrhovateľka porušila povinnosť ustanovenú v § 32 ods. 4 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. tým, že dňa 12.02.2013 o cca 12:15:42 hod, 12:20:21 hod, 12:50:46 hod., 12:58:08 hod., 13:24:46 hod., 13:30:57, 13:47:33 hod. 13:52:52 hod., 14:27:18 hod., 14:32:27 hod., 14:50:18 hod. a 14:55:22 hod. odvysielala na programovej službe JOJ PLUS upútavku na program Deň a noc, ktorá naplnila definíciu vlastnej propagácie podľa § 37a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. a zároveň reklamy podľa § 32 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z., a pri ktorej nezabezpečila, aby bola reklama slušná, za čo jej uložila podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z. z. pokutu určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ zákona č. 308/2000 Z. z. vo výške 3500 Euro. Predmetom posúdenia bola upútavka, v ktorej odznelo slovo „šukať“, pričom odporkyňa uvedené slovo posúdila tak, ako sa používa pejoratívne v hovorovej reči na pomenovanie vykonávania pohlavného styku, čo vyplynulo aj z obsahu vyjadrenia predmetného programu („Marcel šukáva Sašu.“, ako aj „A

ty, vy odkiaľ máte, že ja s Marcelom spávam?“). Odporkyňa v rozhodnutí poukázala na skutočnosť, že predmetom bola propagácia predmetného programu, pričom navrhovateľka mala možnosť kontrolovať uvedenú upútavku a táto mala byť slušná.

Navrhovateľka namietala v administratívnom konaní, že za porušenie povinností uvedených v § 22 ods. 1 Správneho poriadku, ako aj to, že podľa slovníka slovenského jazyka má slovo „šukať“ význam a) bezcieľne chodiť z miesta na miesto, motať sa alebo b) hľadať. Poukázala na to, že sa toto slovo používa aj v slovách slovenských klasikov M. W. (Dom v stráni, kap. 10 Neočakávaný návrat) a P.O. V. (Agar).

V podanom opravnom prostriedku podľa § 250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), doručenom najvyššiemu súdu dňa 15.11.2013 proti hore uvedenému rozhodnutiu navrhovateľka predovšetkým namietala, že napadnuté rozhodnutie odporkyne vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, že zistenie skutkového stavu je v rozpore s obsahom spisu, že zistenie skutkového stavu je nepostačujúce, a že v konaní bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Poukázala na skutočnosť, že nebola vyhotovená zápisnica o vykonaných dôkazoch podľa § 22 ods. 1 Správneho poriadku. Ďalej namietala, že odporkyňa nevykonala dôkaz - ohliadku záznamu z vysielania a vyhotovenie zápisnice o vykonaní dôkazu má pre navrhovateľku zásadný význam. Navrhovateľka namietala, že pri vykonávaní dôkazov nepostupovala v súlade so správnym poriadkom poukazujúc na rozhodnutie Najvyššieho správneho súdu Českej republiky č. k. 7As/57/2010-82 z 03.04.2012.

Podľa navrhovateľky odporkyňa nesprávne právne vec posúdila, pričom zistenie skutkového stavu je nepostačujúce na posúdenie veci a v konaní sa vyskytla taká vada, ktorá má vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Podľa navrhovateľky nestačí aby len poukázala na skutočnosť, že v programe, resp. upútavke na program odznelo slovo „šukáva“. Vysielateľ nebol do detailu oboznámený so skutkom, ktorý sa mu kladie za vinu. Odporkyňa nevymedzila kontext použitého slova „šukáva“ a ani žiaden dôkaz, ktorým by preukázala, že je to neslušné slovo. Podľa navrhovateľky ide o nepreukázateľnú domnienku odporkyne a odporkyňa sa vôbec nezaoberala tým, či je použité slovo slovom neslušným. Poukázal na to, že odporkyňa mala upútavku posúdiť podľa § 20 ods. 4, pričom upútavka bola označená systémom JSO ako program nevhodný pre divákov do 15 rokov. Namietala, že za uvedené porušenie povinnosti sankcionovaná navrhovateľka nebola, a preto mala byť najskôr upozornená na porušenie uvedenej povinnosti, a až pri opakovanom porušení mohla byť sankcionovaná. Navrhla napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť odporkyni na ďalšie konanie.

Odporkyňa vo vyjadrení k opravnému prostriedku navrhovateľky navrhla napadnuté rozhodnutie potvrdiť. Z obsahu jej vyjadrenia vyplýva, že sa pridrižiava dôvodov uvedených v napadnutom rozhodnutí. Poukázala, že navrhovateľkine námietky nie sú dôvodné a poukázala na doterajšiu judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci nespísania zápisnice o vykonaní dôkazu (2SŽ/3/2009, 3SŽ/66/2009, 5SŽ/8/2010, 3SŽ/22/2012, 6SŽ/21/2012).

Poukázala ďalej, že navrhovateľke bola spolu s oznámením o začatí správneho konania zaslaný prepis záznamu, tak ako bol zachytený na nosiči dát. Ďalej uviedla, že predmetom posúdenia v danom prípade bolo posúdenie slušnosti danej upútavky. To vyplýva aj zo samotného vyjadrenia navrhovateľky v konaní keď sa vyjadrovala k významu slova „šuká“. Navrhovateľka je v danom administratívnom konaní autoritou oprávnenou posúdiť okrem iného aj skutočnosti, či určité výrazy je možné a prípustné používať v rámci určitých obsahov televízneho vysielania. Odporkyňa poukázala, že navrhovateľka bola rozhodnutím č. RL/032/2012 z 24.02.2014 uložená sankcia, teda aby vysielaná reklama bola čestná a slušná, pričom poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4SŽn/145/02 (potvrdené Najvyšším súdom SR sp. zn. SŽ-o-NS/38/03) ako aj 3SŽ/2/2013, z ktorých vyplýva, že prísnejší postih sa ukladá za porušenie právnej povinnosti a nie za identický skutok. Na základe toho navrhla rozhodnutie potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný (§ 246 ods. 2 písm. a/ O. s. p. v spojení s § 64 ods. 6 Zákona) napadnuté rozhodnutie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, preskúmal v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a po oboznámení sa s obsahom administratívneho spisu, ako aj s obsahom písomných podaní účastníkov konania a po vypočutí zástupcov účastníkov na

nariadenom pojednávania dňa 20.11.2014 dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľky nie je dôvodný.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 O. s. p.).

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti O. s. p. (§ 250l ods. 1 O. s. p.).

Podľa § 250q ods. 2 O. s. p. o opravnom prostriedku rozhodne súd rozsudkom, ktorým preskúmané rozhodnutie buď potvrdí, alebo ho zruší a vráti na ďalšie konanie. Ustanovenie § 250j ods. 5 platí obdobne.

Podľa § 5 ods. 1 písm. m/ Zákona, do pôsobnosti rady v oblasti výkonu štátnej správy patrí žiadať záznamy vysielania od vysielateľov v prípade potreby.

Podľa § 32 ods. 4 písm. a/ Zákona, vysielateľ je povinný zabezpečiť, aby ním vysielaná reklama a telenákup boli čestné a slušné.

Podľa § 64 ods. 1 Zákona, za porušenie povinnosti uloženej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi rada ukladá tieto sankcie:

- a) upozornenie na porušenie zákona,
- b) odvysielanie oznamu o porušení zákona,
- c) pozastavenie vysielania alebo poskytovania programu alebo jeho časti,
- d) pokutu,
- e) odňatie licencie za závažné porušenie povinnosti.

Podľa § 67 ods. 5 písm. a/ Zákona, 5) Rada uloží pokutu vysielateľovi televíznej programovej služby okrem vysielateľa prostredníctvom internetu od 3319 Eur do 165 969 Eur a vysielateľovi rozhlasovej programovej služby od 497 Eur do 49 790 Eur, ak porušil podmienky na vysielanie mediálnej komerčnej komunikácie vrátane reklamy a telenákupu.

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu vyplýva, že odporkyňa listom č. 2367/2013 zo dňa 07.05.2013 oznámila navrhovateľke začatie správneho konania vo veci možného porušenia § 32 ods. 4 písm. a/ Zákona za odvysielanie upútavky na program Deň a noc na programovej službe TV JOJ PLUS dňa 12.02.2013 od 12:15:42 do 14:55:22 hod.

Podľa § 22 ods. 1 „O ústnych podaniach a o dôležitých úkonoch v konaní, najmä o vykonaných dôkazoch, o vyjadreniach účastníkov konania, o ústnom pojednávaní a o hlasovaní správny orgán spíše zápisnicu.“

Navrhovateľka v odvolaní konštatuje, že odporkyňa nevyhotovila zápisnicu o ohliadke audiovizuálneho záznamu, čo navrhovateľku utvrdzuje v tom, že odporkyňa ako správny orgán nevykonala dôkaz - ohliadku záznamov z vysielania, čím nepostupovala v súlade s ustanoveniami Správneho poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je toho názoru, že zhliadnutie audiovizuálneho záznamu nie je ohliadkou podľa § 38 Správneho poriadku, ale je to iný, v správnom poriadku nepomenovaný dôkaz.

Predmet ohliadky podľa § 38 správneho poriadku je vlastník alebo užívateľ veci povinný predložiť správnomu orgánu alebo strpieť ohliadku na mieste. Z predmetného ustanovenia vyplýva, že ohliadka sa týka iba hnutelných alebo nehnuteľných vecí a nie nehmotných, akým práve audiovizuálny záznam nesporné je. Skutočnosť, že predmetný záznam sa nachádza na CD nosiči ako hmotnom substráte je irelevantná, pretože podľa nášho názoru kópie, napodobneniny alebo veci podobného vzhľadu nemôžeme považovať za originálny predmet ohliadky, keďže v skutočnosti nemali podiel na vzniknutom skutkovom stave. Skutočnou ohliadkou v tomto prípade by bolo zhliadnutie originálneho vysielania v uvedených

časových intervaloch.

Máme za to, že § 22 ods. 1 správneho poriadku predstavuje kogentné ustanovenie, od ktorého sa nemožno odchýliť. Následkom odchýlenia dochádza k procesnému pochybeniu. Rada sa nespísaním zápisnice dopustila chyby, resp. vady v správnom konaní, keďže protokolovala iba hlasovanie jednotlivých členov Rady. Je však na posúdení súdu aký vplyv má táto chyba na zákonnosť vydaného rozhodnutia, pretože podľa § 250i ods. 3 O. s. p., „pri preskúvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.“ V danom prípade je však súd toho názoru, že nevyhotovenie zápisnice nemožno považovať za takú chybu a vadu konania, ktorej následkom by bolo vydanie nezákonného rozhodnutia. V tomto prípade sa tak súd prikláňa k skorším rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6SŽ/21/2012 zo dňa 29.05.2013, v ktorom súd konštatuje: „(...) Najvyšší súd zastáva názor, že pokiaľ v danom prípade Rada nespísala zápisnicu o tom, ako sa jej členovia oboznámili s podkladmi pre vydanie rozhodnutia, predovšetkým o tom, ako sa oboznámili so záznamom odvysielaného programu resp. s popisom/odpisom tohto záznamu, nedopustila sa v konaní takej vady, ktorá by mala za následok nezákonnosť preskúvaného rozhodnutia.“.

Pokiaľ ide o namietané posúdenie skutkového stavu veci, tak podľa § 37a ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii môžeme zaradiť upútavku pod reklamu na základe jej vlastnej propagácie za účelom získania a udržania si pozornosti verejnosti.

Z tohto dôvodu odporkyňa správne hodnotila príslušnú upútavku ako reklamu, kde zistila porušenie povinnosti navrhovateľkou ustanovenej v § 32 ods. 4 písm. a/ Zákona o vysielaní a retransmisii, ktorou „je povinný zabezpečiť, aby ním vysielaná reklama a telenákup boli čestné a slušné...“.

Navrhovateľka vo svojom odvolaní namieta nesprávne právne posúdenie veci, ako aj nedostatočné zistenie skutkového stavu veci z dôvodu neuspokojivého vymedzenia slova „šukať“, ktorým by odporkyňa preukázala neslušnosť predmetného slova. Ak navrhovateľka argumentovala odkazmi na literárne diela slovenských básnikov (L. C. V. a T. W.), ktorí toto slovo vo svojich básňach použili, poukazujúc pritom na fakt, že ich diela sú „súčasťou štátom vymedzenej povinnej literatúry a z toho dôvodu nie je možné predmetné slovo označiť za neslušné“, keďže do styku s týmito dielami prichádzajú aj školopovinné deti je potrebné uviesť, že slovenský jazyk - ako každý iný - nie je pevne stanovený a s plynutím času sa jazyk vyvíja, dopĺňa a obohacuje sa. V priebehu historického vývoja slovenského jazyka, teda nie je vylúčená aj zmena významu určitých slov. Výraz „šukať“ sa v uvedených literárnych dielach slovenských básnikov musí vykladať s prihliadnutím na historickú etapu, počas ktorej sa tieto diela kreovali. Nemenej dôležitý je aj kontext, v ktorom sa dané slovo používa. Navrhovateľka má postavenie osobitného orgánu v systéme orgánov štátnej správy, ktorého úlohou je práve kontrola, či vysielatelia dodržiavajú ustanovenia zákona. To čo je slušné a neslušné spočíva na jej rozhodnutí.

Najvyšší súd Slovenskej republiky má za to, že tento kolektívny orgán sa skladá z dostatočne erudovaných osôb v danej oblasti, ktorí sú schopní na základe správnej úvahy posúdiť, či je - za daných okolností s prihliadnutím na kontext - reklama slušná alebo nie. V súvislosti so správnou úvahou sa v § 245 ods. 2 O. s. p. uvádza: „Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolennej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia.“

V tomto prípade súd dospel k rovnakým záverom ako odporkyňa, zastávajúc stanovisko, že slovo „šukávať“, respektíve „šukať“ je v danom prípade neslušné a vyplýva to aj z kontextu dialógu predmetného audiovizuálneho záznamu. S tvrdením navrhovateľky o nedostatočnom vysvetlení predmetného pojmu odporkyňou sa preto Najvyšší súd Slovenskej republiky nemohol stotožniť, nakoľko sa podľa nášho právneho názoru jedná o skutočnosť všeobecne známu, ktorú správny orgán podľa § 34 ods. 6 správneho poriadku nemusí dokazovať. V tomto bode je argumentácia odporkyne správna, že predmetný výraz je (v danom kontexte) synonymom súlože.

Neobstoí ani námietka ohľadom skutočnosti, že mala byť uložená sankcia a to upozornenie na porušenie zákona a nie pokuta. Odporkyňa správne poukázala na skutočnosť, že za porušenie ust. § 32 ods. 4 písm. a/ Zákona už navrhovateľka sankcionovaná bola a to rozhodnutím RL/032/2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 30.05.2012.

Vychádzajúc z uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v medziach oprávneho prostriedku navrhovateľky dospel k záveru, že rozhodnutie a postup správneho orgánu sú v súlade so zákonom, a preto napadnuté rozhodnutie podľa § 250q ods. 2 O. s. p. potvrdil.

O trovách konania rozhodol najvyšší súd podľa § 250l ods. 2 O. s. p. v spojení s § 250k ods. 1 veta prvá O. s. p. tak, že navrhovateľke náhradu trov konania nepriznal, pretože v konaní nebola úspešná.

Podľa položky 10 písm. g/ sadzobníka súdnych poplatkov tvoriaceho prílohu zákona o súdnych poplatkoch účinného od 01.10.2012 za konanie o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu správneho orgánu vo veciach regulácie v oblasti vysielania, retransmisie a poskytovania audiovizuálnych mediálnych služieb, (§ 17 ods. 7, § 49 ods. 8, § 51 ods. 8, § 52 ods. 6, § 54 ods. 4, § 58 ods. 3, § 60 ods. 6 a 7, § 61 ods. 4, § 63 ods. 3, § 64 ods. 6, § 68 ods. 8 zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov) ak rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky je 500 Eur.

O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. h/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. g/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k tomuto zákonu.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.